

Komunistična prevlada je tudi v Sloveniji pred zasluženim koncem

Gasper Blažič, foto: Matic Štojs

Anton Drobnič

Anton Drobnič je doma z Bloške planote na Notranjskem. Rodil se je leta 1928, v najstniških letih se je šolal na državni klasični gimnaziji v Ljubljani, leta 1944 pa se je pridružil domobrancem. Še kot mladoleten je dočakal konec vojne. Po vojni je nadaljeval s šolanjem in študijem prava. Najprej se je zaposlil na Zavarovalnici Triglav, leta 1976 pa je postal samostojni odvetnik. Ta poklic je opravljal vse do leta 1990, ko je bil imenovan za generalnega državnega tožilca. Po upokojitvi leta 1999 se posveča predvsem delu v društvu Nova slovenska zaveza, kjer je tudi predsednik. Živi v Ljubljani.

Javnost vas še vedno pozna predvsem kot prvega generalnega državnega tožilca v samostojni Sloveniji. Se je slovensko pravosodje od tedaj, ko vam je potekel mandat, po vaši oceni do danes zelo spremenilo?

Zoprno vprašanje. Bistveno se pravosodje ni spremenilo. Redno spremljam, kaj se dogaja, bojim pa se, da se kaj posebnega ni spremenilo na bolje, mnogo pa se je na slabše. Tudi novi predpisi, te kar naprej menjajo, so večinoma narejeni tako, da prizadenejo državljane, ne pa sodišč ali sodnikov. Cela vrsta sprememb je v postopkovnih predpisih, skoraj vse so take, da nove dolžnosti nalagajo samo strankam ali pa jim jemljejo dosedanje pravice. Zelo redko sodiščem ali sodnikom nalagajo nove obveznosti. Zanimiv je primer, ki sem ga videl pred kratkim: sodna taksa v višini petih evrov je bila plačana nekaj dni prepozno. Stranka je zato izgubila pravico do pritožbe zoper nezakonito sodbo, kar pomeni, da slovenska država za človekovo ustavno pravico do pravnega sredstva ne da niti pet evrov. Nobeden od udeleženih sodnikov niti pomislil ni, ali je to skladno z ustavnim redom!

Za sodnike velja, da so precej zaščiten ceh. Na drugi strani pa je zaupanje javnosti sodiščem zelo nizko. Zakaj?

Ne bi mogel reči, da je naše pravosodje zanič. Je pa res, da ne vidim izboljšanja. Slabosti se povečujejo, namesto da bi se zmanjševale. Ne sprejemam pa razlage, da je naše sodstvo v celoti skorumpirano in spolitizirano. So tudi odlični in prizadevni sodniki, le premalo je takih.

Kljub vsemu imamo Slovenci občutek, da imamo dve pravni državi ...

Ta občutek je deloma upravičen, to bi lahko potrdil tudi iz osebnih izkušenj. Preveč je sodnih zadev, ki so slabo razsojene ali pa je sodna odločitev slabo predstavljena tako strankam kot javnosti. Tudi mediji nosijo svoj delež odgovornosti, saj o zapletenih pravnih zadevah večkrat suvereno poročajo in jih razlagajo novinarji, ki nimajo niti temeljnega pravnega znanja. Predvsem pa ima pošteno sojenje premalo podpore v politiki.

Da nimamo resnične pravne države, pa ni samo občutek, ampak je kruto dejstvo. V Sloveniji je bilo med vojno in po njej storjenih več deset tisoč vojnih zločinov in zločinov zoper človečnost, ki niso zastarali in pri katerih izvršitvi je sodelovalo na tisoče storilcev, vendar do danes država ni začela kazenskega postopka niti zoper enega samega zločinca. Kdo lahko še trdi, da je Slovenija pravna država? Zločinske revolucije in totalitarnega komunizma niti z besedami ni obsodila. Zakaj bi potem preganjali manjše zločince?

Pred dvema letoma je denimo prišlo do afere z bulmastifi.

To je očiten primer nejasnega in neresnega ravnanja vladnih ustanov in politikov.

Potem je tu še nedavna afera s trenirkami oz. zapisom Tomaža Majerja o Jankovičevih volivcih, na katerega se je odzvala praktično vsa družba, tudi državne institucije. Slednje se na nedavni intervju s Svetlano Makarovič zaradi njenega sovražnega govora niso odzvale.

Ne bi rekel vsa družba, odzvala, in to nenehno srdito, se je t. i. leva stran družbe in politike. Ni se odzvala na sovražni govor, ker tega ni bilo. Iz nekoliko neobičajne Majerjeve analize volitev je ustvarila trditev o sovražnem govoru, ker je takšno afero pač potrebovala. Številnih izbruhov sovražnega govora na svoji strani pa seveda ne slišijo in ne vidijo, ker je to pač »prava stran«.

Svetlana Makarovič nima samo sovražnega govora, ampak naravnost poziva k dejavnemu sovraštvu. Igralec javno poziva k napolnitvi Hude jame. Sredi Ljubljane so se ob vhodu k Novi slovenski zavezi, društvu nekomunistov, deset metrov od vhoda na Ustavno sodišče RS takoj po razglasitvi sodbe o Titovi cesti boljševiski zločinci podpisali s znamenji umora in zločina. To ni samo sovražni govor, to so sovražna dejanja, pa vendar tega nihče niti na »pravi« niti na državni strani ne vidi, ne obsoja in ne preganja. Nasprotno, medtem ko predsednik »za vse Slovence« pri Majerjevih trenirkah govori o »desnem primitivnem izbruhu«, o grozeči boljševiski predstavi na Dražgošah s povsem nenadzorovanim izbruhom glavnega klovna, ki ji najvišjo avtoriteto da sam s svojo osebno udeležbo, pravi, da gre le za izlive ob čustvenih dogodkih. Ali je vprašanje o pravni državi in nepristranskem pravosodju še potrebno?

Janković je ostal žrtev svoje nerazsodnosti in sle preživelih boljševiskih oblastnikov.

V zvezi s polpreteklo zgodovino je lani vendarle prišlo do pomembnega dogodka. Ustavno sodišče je razveljavilo odlok o poimenovanju ljubljanske vpadnice po Josipu Brozu Titu. Je to morda znamenje, da je ustavno sodišče naredilo korak naprej?

Pri tem postopku je sodelovala moja žena, tudi sam sem bil vključen in pričakoval sem tako odločitev ustavnega sodišča, saj ga sestavljajo zreli in razumni ljudje. Presenečen sem pa bil, da je bila odločitev soglasna. Pokazalo se je, da naše sodstvo le ni brez glave in razuma. To ni bilo prvič, mislim pa, da je ta odločitev med najpomembnejšimi doslej. Če pustim ob strani odločbe ustavnega sodišča iz prvih let samostojne Slovenije o razveljavitvi revolucionarnih terorističnih zakonov, je treba omeniti tri velike sodne odločbe, katerih pomembnost za odpravo narodnega razkola in gojenega sovraštva se bo šele pokazala. Prva je sodba Vrhovnega sodišča RS iz leta 2008 o razveljavitvi kazenske sodbe proti škofu Gregoriju Rožmanu in ministru Mihi Kreku, druga je sodba Evropskega sodišča za človekove pravice v Strasbourgu v zadevi Vasilija M. Kononova proti Latviji iz leta 2009 in tretja pravkar omenjena sodba slovenskega ustavnega sodišča o ljubljanski Titovi cesti iz leta 2011. Resnica in pravica sta počasni, vendar ju ni mogoče uničiti, četudi ju vržejo v brezno in desetkrat zabetonirajo.

Odločbe ustavnega sodišča tudi sicer v zadnjem času razburjajo del politike. Denimo zaradi referenduma o družinskem zakoniku.

Ko gre za referendum o družinskem zakoniku, razmere v Sloveniji niso več normalne. Nasprotovanje referendumu in ljudem, ki so predlagali referendum, je že tako primitivno sovražno ter zunaj vsake logike, da se o tem sploh ne da več razumno in pametno pogovarjati. Nasprotovanje referendumu je zunaj normalnega sveta, kot je bilo paranormalno že vztrajanje pri takšnem zakoniku. Očitno ne gre za urejanje človeških zadev, ampak za vsiljevanje izgubljene boljševiske ideje.

To že spominja na državljansko vojno.

Žal so s takimi sovražnimi dejanji pripekljali ljudi tako daleč, da že prihaja do fizičnih napadov. Nastopi in zagovor primitivnega sovraštva, neprikritih groženj s »prave strani«, nerazumni izbruhi Janeza Stanovnika in Svetlane Makarovič in mnogih drugih niso več sovražni govor, ampak sovražna dejanja, ki že rojevajo zle sadove. Ko ljudje vidijo pri voditeljih, kako se sovražno in nekulturno obnašajo, gre stvar preko zadnjih meja demokratične in civilizirane družbe. Gre za ustvarjanje smrtnega sovraštva do drugače mislečih.

Pozornost slovenske javnosti je ta čas najbolj usmerjena k ustoličevanju nove vlade. Jankoviću je poskus izvolitve za manda-

► **tarja za sestavo nove vlade spodletel. Kako to komentirate?**

Boljševiški levici, ki je svetovni zlom doseglja s padcem berlinskega zidu, se je v Sloveniji z lokalnimi družbenimi mahinacijami in s političnimi spletkami, zlasti pa z lažjo in s prevaro, kar sta njeni osnovni in glavni orodji, uspelo vzdrževati na oblasti še dvajset let. Skoraj ni pomembnega državnega ali družbenega položaja, da ga ne bi obvladovali komunisti ali celo udbovci oziroma vsaj njihovi zvesti idejni in politični nasledniki. Po dvajsetih letih je začelo primanjkovati dobrin za zagotovitev njihovih privilegijev in zadovoljitev njihove plenilske narave. S tem pa je bilo konec tudi tkiva, ki jih je v resnici vezalo.

Ostali so samo posamezniki in njihovo sovražstvo do drugače mislečih. Poiskati je bilo treba dovolj brezobzirnega in dovolj pohlepnega človeka, ki bi ga bilo mogoče postaviti za voditelja tem obupancem in vsem, ki so doslej pripadali »pravi strani«. Ustvarili so »velikega gospodarstvenika s socialnim čutom« in mu z javnim poklonom vseh velikih duhovnikov boljševizma dali potreben sijaj ter poveljstvo nad novo organizacijo stare partije, ki je postala relativni zmagovalec na predčasnih volitvah.

Do tukaj jim je vse teklo tako uspešno, da so prevarali sami sebe in začeli živeti v letu 1941. Mislili so, da je pred njimi samo še ukazovanje in poslušna pokornost drugače mislečih, kot je kasneje izdal edini mislec med njimi. Da so oni rojeni za oblast, drugi za podanike. Ni se izšlo, ker drugi tega niso sprejeli. Janković je ostal žrtev svoje nerazsodnosti in sle preživelih boljševiških oblastnikov.

Omenili ste Dražgoše oz. Stanovnikov astop. Imam vtis, da se vsakoletno srečanje v Dražgošah vedno močno umesti v politični kontekst. Je to povezano s tem, da je propagandni stroj iz Dražgoš naredil mitološki ep, čeprav bi morala biti tam žalna slovesnost za pobitimi vaščani?

Lepo bi bilo, če bi se v Dražgošah spominjali pobitih in padlih, mnogo strašnega gorja je bilo. Namesto tega pa so izvedli

tnim kričanjem, norim zmerjanjem in z grožnjo s stisnjeno pestjo komunističnih herojev zločina, to so dejanja sovraštva, pozivi k smrtnemu sovraštvu. To pa ni sprejemljivo, to je žalostno klicanje hudih časov.

In če se ozrem k dogodkom pred sedemdesetimi leti: če bi bila partizanska vojska normalna, bi poveljnike akcije v Dražgošah postavili pred zid. Toliko civilnih žrtev samo za vojaški napuh, je zločin v vsaki vojski. Razen v boljševiški, ki je narejena za zločine.

Po mnenju nekaterih naj bi bila Jankovičeva kandidatura slabo pripravljena, Türk ga je predlagal, čeprav ni imel koalicijske pogodbe in zagotovljene podpore v parlamentu. Je morda to znamenje, da je komunizem poražen?

Da. To se je videlo takoj po volitvah. Volitve so bile za desno stran razočaranje, vsaj glede na splošno pričakovanje. V resnici niti niso bile tako nesrečne. Iz parlamenta so odnesle tri stranke, ki niso dale nič dobrega. Od nekdanje komunistične stranke je ostala

precej očistil, politika postaja bolj pregledna, volitve so torej s tega vidika precej pozitivne.

Nerazumen bes, togotno iskanje notranjih in zunanjih sovražnikov ter silna aktivnost odsluženih in aktualnih komunističnih voditeljev in njihovo pozivanje k sovražnosti pa kažejo, da je komunistična oblast in družbena prevlada tudi v Sloveniji pred zasluženim koncem, pred obupom in pogrebom.

Ko sva že pri volitvah: vrnila se je NSi.

Tudi to je dobro. Ne bi rekel, da gre za velik uspeh, je pa napredek, kvaliteten skok, ki pomeni nove možnosti za nove napredke in uspehe. Po tem uspehu morajo v Novi Sloveniji ustaviti vse osebne interese, če hočejo čez štiri leta doseči pravi uspeh, ki v Sloveniji gre demokršćanski stranki evropskega formata.

Kako komentirate to, da se je v zvezi z Jankovičevim mandatarstvom iskal pucko, ki bi omogočil izvolitev?

To je njihovo razumevanje morale: sklicevati se na zvestobo volivcem in hkrati javno računati na podporo nezvestih, potuhnjenih poslancev. Laž v vseh oblikah in izdajah je njihova morala!

Govorilo se je celo o 48 glasovih.

Drži. Javno je računal na vsaj štiri prestopnike. Hvali se z zvestobo, svoj uspeh pa gradi na nezvestobi. To je sprevrženo. Njegova vlada bi bila obsojena na zarotništvo, na spletke in izigravanje.

Gregor Virant predlaga spremembo ustave, da bi bilo glasovanje o mandatarju v prihodnje javno.

To bi bilo koristno, ker potem ne bi bilo več skrivalnic.

Kako pa gledate na to, da opozicijski poslanci niso oddali glasov?

To je zakonita oblika glasovanja in način odločanja. Desna stran je doslej vedno nasedla spletkam in pretkanim potezam leveice. Letos se je prvič zgodilo, da je s svojimi premišljenimi potezami nadvladala levico. Delovala je taktično in razumno, ne čustveno.

Zanimivo je, da je dva dni pred glasovanjem Virantova stranka sporočila, da ne gre v koalicio, dan pred tem pa je Viranta v Dražgošah javno ošteval Janez Stanovnik. Slednji je napadel tudi ameriškega veleposlanika Josepha Mussomelija. Prav danes (v petek) pa sem na enem od spletnih portalov prebral, da je Sova očitno zaznala negativna sporočila Američanov o Jankoviču in da sta bila o tem obveščena Kučan in Stanovnik.

Nerazumne poteze leveice v zadnjem času najbrž niso naključje. Levica mrzlično išče zadnjo možnost, da ohrani oblast in privi-

Letos se je prvič zgodilo, da je desna stran s svojimi premišljenimi potezami nadvladala levico. Delovala je taktično in razumno, ne čustveno.

napad na tisti del slovenskega naroda, ki ne sprejema njihovih resnic in njihove politike. Ob asistenci in sodelovanju najvišjih državnih oblastnikov so izvedli napad na tiste, ki življenje razumejo drugače, kot zapovedujejo oni. Zbrati vojaško uniformirane ljudi na betonskem bunkerju z množico simbolov in znakov zločinskega totalitarizma, s togo-

samo tretjina, še ta hudo razsuta. Tudi satelitski upokojenski ceh je precej oslavljen. Izginili so mnogi poslanci, ki so sestavljali jedro nenormalnega početja državnih organov, na primer Jelinčič, Anderlič, Potrč in cela vrsta drugih, tudi Kresalova, Zalar in podobni. Za nove ni dokazov, da so boljši, vendarle se vsaj za slabe še niso izkazali. Parlament se je

legije, ker se njen imperij ruši. Kučanu in njegovim je očitno prekipelo in vse niti so jim ušle iz rok. Kučan, Bučar, Stanovnik in Türk izgubljajo živce in razsodnost. Zmorejo samo še čustvene, nekontrolirane in primitivne izpade in napade na domače in tuje nasprotnike. Ostala jim je samo še sovražnost. Ta pa ne more priversti niti do pogovora, kaj šele do pomirjenja.

Lahko napad na ameriškega veleposlanika označimo za protiimperialistični refleks postkomunistov?

Briga jih protiimperializem. Z vsakim imperialistom bi sodelovali, če bi zagotovil njihovo oblast in privilegije. V tem je bila veleposlanikova napaka.

Pa vendar, Stanovnik se pogosto hvali s sodelovanjem med partizani in Američani v času vojne.

Stanovnik je komunist, komunisti pa priznavajo več resnic, toliko, da so z njimi lahko naplahtali tudi zahodne voditelje.

Kako sicer gledate na sedanjo Kučanovo vlogo? Navsezadnje je prav on Jankovičev boter.

Kučan je nesreča za Slovenijo. Ob slovenski osamosvojitvi je predvsem skrbel za rešitev partijske oblasti. Komunisti so za svojo oblast sodelovali celo s sovražniki. Tako so sprejeli tudi osamosvojitve Slovenije, ko je jugoslovanska družina nepreklicno razpadla in ni bilo druge možnosti. Ničesar ni storil za pomiritev razdvojenega naroda, vse pa za oblast nekdanjih komunistov in njihovih naslednikov, vse za ohranitev njihovih prednosti in privilegijev. Za največjega v Sloveniji je povzdignil Jankovića, takoj potem ko je bilo njegovo zasmehovanje nekomunističnih Slovencev s Titovo cesto obsojeno za protustavno. Takšen je doseg Kučanove misli.

Zakaj je po vaše njegov vpliv še vedno tako velik?

Tega ni kriv samo Kučan. V desetletjih od zloglasnih odlokov o absolutnem monopolu partije nad odporom proti okupatorju in o poslušnosti partiji pod grožnjo smrtni kazni je komunistom uspelo prevzgojiti Slovence, da so sprejeli zavest o komunistih – vladarjih in o drugih – podanikih. To je večini ostalo v podzavesti in še vedno ubogajo Kučana. Povezano je tudi z razsvetljenstvom in njegovim nazorom, da boga ni, da je vse človek in njegov um. Podaniki so komunistične diktatorje postavili za bogove.

Gre za ustvarjanje smrtnega sovraštva do drugače mislečih.

Kučan je nesreča za Slovenijo.

Ko sem spremljal mnoge procese za popravilo komunističnih zločinov, nisem slišal niti ene zahteve za izločitev sodnikov, nekdanjih komunistov, ki bi bili lahko pristranski. Mnogih Slovencev očitno še vedno ne moti, da nam vladajo komunisti, da nam sodijo komunisti, da nas poučujejo komunisti, da nas vsem vodijo in nadzorujejo komunisti ali njihovi idejni in politični nasledniki. Zato nam Kučan lahko vlada.

Bi po vaše prihod t. i. koalicije razuma onemogočil Kučanov klan?

Če bo zavrnitev Jankovića dokončna, je to znak, da sta Kučanova oblast in vpliv končna, čeprav njegovih nespodobnih poskusov še ne bo konec. Počakajmo, da v miru umre, kot je te dni svetoval njegov filozof, umre politično in idejno.

Evropski poslanec Lojze Peterle je rekel, da ni čas, da bi reševali levico, pač pa naj rešujemo Slovenijo. Kaj Slovenija potrebuje v tem trenutku?

Mnogo ljudi razmišlja in piše o tem, kaj Slovenija danes potrebuje za odpravo nesrečne razdvojenosti, ki kar naprej preprečuje normalizacijo zasebnega in javnega življenja, gospodarskega in političnega napredka, tudi kulturnega in civilizacijskega razvoja. Razmišljajo o spremembah ustave, zakonov, ustanov, volilnega sistema, referendumске ureditve. Vse te spremembe so vendar samo spremembe na posledični ravni, ki res pomenijo samo reševanje dosedanje družbene elite, levice in podaljševanje

njene neučinkovite oblasti. Za rešitev Slovenije je treba poseči v globino.

Mnogi opozarjajo na bipolarnost oz. razdeljenost, ki je doslej še nihče ni presegel ...

Slovenska razdeljenost je temeljna stvar, vgrajena je v podlago družbene strukture. To je nedavno povedal kar dr. France Bučar, ko je rekel, da je vzrok naših težav v tem, da je demokratična nadgradnja postavljena na staro socialistično strukturo, kar pa ne more delovati. Stara struktura pa ni samo pravna ureditev, ampak predvsem prejšnji ljudje s staro socialistično miselnostjo in navadami skoraj na vseh odločujočih položajih. Lustracije ni bilo! Drugo, še usodnejše dejstvo našega razkola so reke krvi in gore trupel, požgani domovi in uničene družine, neznansko trpljenje, ki je med boljševisko revolucijo preplavilo Slovenijo. Toliko krvi in silno trpljenje, stvarno in duhovno razdejanje ne more odteči, ne da bi za seboj pustilo globoke struge nezaupanja. Zlasti ne, ker nekateri te struge že sedemdeset let načrtno spreminjajo v struge nepriznavanja in sovraštva. Mnogi iskalci pomirjujočih rešitev teh globin slovenskega duhovnega in kulturnega razdejanja ne vidijo ali pa jih nočejo videti.

Kje vidite razloge za razdeljenost?

Slovinci nismo usodno razdeljeni zaradi bolj ali manj slabe ustave, zakonov in ustanov, pač pa zato, ker stare strukture živijo in hočejo živeti v trajnem revolucionarnem sovraštvu do drugih, to sovraštvo stalno obnavljajo in ga vzdržujejo. To delajo zelo temeljito, vsestransko in tudi primitivno. Zadnja predstava je bila pred nekaj dnevi v Dražgošah, v naslednjih mesecih bo takšnih demonstracij sovraštva nešteto. Slovenija bo tja do 24. junija zavita v rdeče zastave s simboli krvi in zločina. **D**